

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Una mare contra l'infern

L A TRAMA: Per tal de superar els desequilibris psíquics de la seva filla adoptiva, Rose viatja amb ella a la població Silent Hill, nom que la petita repeteix en els seus malsons, un cop allí descobreixen una ciutat fantasmal, poblada de criatures monstruoses, sota una persistent pluja de cendra, i on Sharon, la filla, és segrestada.

L A PEL·LÍCULA: Si hi va haver un temps en què el cinema s'alimentava en exclusiva de la novel·la i del teatre, avui a aquestes fons d'inspiració s'hi han afegit els herois del còmic, la televisió i, recentment, els videojocs. *Silent Hill* adapta un videojoc de la japonesa Konami, i en el salt a la pantalla gran incorpora un dels mites grecs més paorosos: el de la baixada a l'infern d'Orfeu en busca d'Eurídice. No obstant, guionistes i director potencien el protagonisme femení, una Eurídice convertida en mare decidida a rescatar, com sigui, la filla desapareguda. El disseny de producció i la posada en escena excel·leixen en la recreació d'un submón infernal, la ciutat de Silent Hill maleïda pel foc, les flames –segons sembla els escenògrafs s'han inspirat en Txernobil- i

Silent Hill

Director: Christophe Gans.
Intèrprets: Radha Mitchell, Sean Bean, Deborah Kara Unger, Kim Coates, Alice Krige. Canadà-França-Japó-USA, 2006. 127 minuts.

les cendres, habitada per mutants de malson, d'un surrealisme gòtic proper a les criatures i ambients que haurien fascinat el mateix Hieronimus Bosch, *El Bosco*, del *Jardí de les Delícies*. Som en ple territori del fantàstic, secció terror *delirium tremens* urbà, que revisita un parell de temes clàssics: 1) l'amor matern que desafia perills per salvar el fill, i 2) els estralls del fanatisme i de la venjança que acaben destruint una societat. Christophe Gans dirigeix amb ofici, fermesa i domini de l'el·lipsi narrativa i visual l'accidentat descens a l'infern de la protagonista, la sofrerta i obstinada Radha Mitchell, totalment entregada al seu destí de mare heroica, *estupendament* flanquejada per un Sean Bean episòdic però contundent, i per la inspirada nòmina de secundaris d'inquietant histrionisme.

L A FRASE: "Una mare és déu per a una filla". La sentència corrobora el grau de (inter)dependència filial, base de freqüents relacions conflictives entre dues dones. Lluny d'aquesta situació de bel·ligerància femenina, la frase vindria a sintetitzar amb pulcritud l'essència dramàtica del film. Això sí, amb un déu protector i gens tirànic. Un bé de déu, vaja.

L A RECOMANACIÓ. *Boccato di cardinale* per a fidels degustadors del fantàstic postmodern i, tanmateix, amb ressonàncies clàssiques?